

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Abbie Greaves
THE SILENT TREATMENT

Copyright © Abbie Greaves 2020

Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03365-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Abi Givis
Volim te
ćutanjem

Preveo Aljoša Molnar

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

*Robertu Volsu, mom dedi, koji me je naučio
da čitam. To je zaista najveći mogući dar.*

Uvod

Gledano odozgo, Megi izgleda kao da sve drži pod kontrolom. Stavlja tablete na plitki tanjir za večeru, uz uobičajenu pažnju. Ako ništa drugo, mehaničkim pokretima oslobađa kapsule iz folije, pažljivije nego inače, lagano istiskujući mehur, da bi uživala u oštrom i zveketavom zvuku kojim svaka od njih oglašava da je pala na keramiku. Potrebno joj je bilo šta što remeti tišinu.

Sa osam njih pred sobom, Megi s komode uzima čašu vode, nedirnutu od ručka, i poslednji put proverava podešavanja rerne. Pita od piletine, poluspremna, biće gotova za dvadeset pet minuta. Dovoljno vremena da se sve ovo završi. Izvlači stolicu i seda za kuhinjski sto, leđima okrenuta vratima. Pred njom je hrpa računara, svi su na gomili, ali se nekontrolisano razilaze na sve strane. Megi poseže u torbicu i iz nje vadi najdragoceniji poklon, pritiskivač za papir napravljen od kamena, ukrašen posebno za nju, i spušta ga preko njih.

Dovevši nered pod kontrolu, uključuje olovku. Hemijsku olovku, jednu od malo njih s mastilom u sebi, iz fioke iz koje nema povratka, koja glatko klizi i za koju se nada da joj neće ponovo izazvati grčenje šake od čitave nedelje pisanja. Rukopis joj je uredan i čitak kao i uvek, i završava poslednju rečenicu upućenu Frenku. Ako u njenom umu postoji i najmanji fragment sumnje, za to se ne mogu pronaći vidljivi znaci. Možda joj je ruka zadrhtala kod zapete, ako bi se pažljivije pogledalo.

Megi zatvara crveni kožni rokovnik i bez daljeg odlaganja skuplja pilule u šaku, istresa ih na jezik i pije malo vode, zabacujući glavu u teatralnom pokretu gutanja koji je razvila još u tinejdžerskom dobu i koji nije prerasla za ovo pola veka.

Isprva se ništa ne događa. Ne pomerajući se sa svog mesta, vraća se čišćenju graška, gurajući krajeve i čudne vlaknaste završetke do ivice daske za seckanje. Talasi opuštanja počinju da je zahvataju posle jednog minuta. Megino seckanje počinje da se usporava, a desna šaka kojom drži nož – da drhti.

Samo sekundu kasnije, pada ničice. Na sreću, to se prebrzo događa da bi išta shvatila i glava joj iznenada pada na isti način kao kada bi gledala maratone francuskih filmova koje bi Frenk pripremio za kišna nedeljna popodneva. Šteta što nije tu da joj ovog puta ublaži pad.

I ovog puta ne postoji šansa da će se trgnuti iz sna.

U svojoj radnoj sobi Frenk je usredsređen na ekran pred sobom. Nazire se kraj: skakač, top i pešak, koje vodi kompjuter, na početničkom nivou, okružuju mu jedini bastion nade – njegovu kraljicu. Sva ta akadem-ska dostignuća, a još nije u stanju da pređe na drugi nivo. To njegovoj omiljenoj izreci daje sasvim nov ton: *upornost je ključ*.

Ponekad, kada bi ga Megi zvala na večeru, bio bi toliko obuzet strategijom da joj ni glas ne bi registrovao, a kamoli isključio igru. Kada bi postavila večeru, Megi bi došla po njega, spustila bi mu šake na ramena i masirala ga palčevima između lopatica, sve dok se ne bi pojavila poruka o matu. „Sledeći put!“, rekla bi, da pruži podršku Frenku. Algoritmi su možda radili protiv njega, ali Megi ne bi mogla da podnese da ga vidi razočaranog.

Danas, međutim, nema ničeg tako lepog što bi moglo da ga trgne. Kada mu se do svesti probio protivpožarni alarm, više se iznenadio što alarm uopšte radi nego zbog čega se uključio. Megi nikad nije bila pažljiva kuvarica, mada je to bar značilo da ne moraju drškom metle da ceremonijalno ispituju bateriju detektora dima svaka tri meseca. Štaviše,

Volim te ćutanjem

prve zajedničke godine bile su obeležene nizom neslavnih kulinarskih poraza: prevrnuti tartufi 1978. (na petom ili šestom sastanku); okamenjeni kranačan 1979. (naziv zbog kog je čitavu noć proveo u gostinskoj sobi); gastroenteritična poslastica na rođendanskoj zabavi u njihovom strašno zaraslom stražnjem vrtu (kojoj su, na sreću, prisustvovali samo bliski i pomirljivi prijatelji). Pošto bi se posledice povukle, posle svakog od njih bi se nekim čudom sve više zaljubljiavao u nju.

Alarm je piskutav i dovoljno uporan da ga natera da izađe iz igre i, pošto se čitav minut pitao da li je Megi već poslao da ga isključi, kreće da se sâm pozabavi prokletinjom. Oseća miris dima pre nego što ga ugleda. Ispred njega, u rerni, nešto je zagorelo, možda zaboravljeno dok je Megi odlazila na jednu od sve češćih dremki. Isključujući rernu jednom rukom, drugom poseže za šarenom suvenir-krpom prebačenom preko drške, da počne da rasteruje dim. Gušći je nego što se čini i čak ni najfinija kornvolvska kuhinjska krpa verovatno neće uspeti da izađe s njim na kraj. Svež vazduh. To mu je potrebno. Tek kad je krenuo da otvori vrata, ugledao je Megi.

Nije je odala prazna folija za pilule pored nje, kao ni prosuta čaša s vodom, ni otpaci od povrća razbacani pored njene šake, već bol u njegovim grudima. Tlo koje mu je nestalo pod nogama, zidovi koji se ruše, tavanica koja se uleže – svaka moguća građevinska analogija koja mu se javila dok je shvatao šta je Megi uradila.

Dodiruje joj zglob, nadajući se da će tamo pronaći bilo šta: titraj, drhtaj, bilo šta. Možda nije prekasno.

Ruke mu lebde iznad telefonske slušalice. Nikad nije bio dobar u pozivima i nastupa odsudni trenutak, jer će možda sasvim odustati od njega.

„Halo, dežurna služba. Hitna pomoć, požar, policija ili obalska straža?“

Tišina.

„Halo, dežurna služba. Hitna pomoć, požar, policija ili obalska straža?“

Tišina.

„Moram da vas upozorim da poziv hitnoj pomoći zbog neke šale predstavlja uvredu i rizik po živote.“

„H-h-hitna pomoć“, uspeva da progovori Frenk, taman na vreme, dok mu se suglasnici kotrljaju u grlu pre nego što su izleteli u vidu jedva čujne bujice.

„Gospodine, moraćete glasnije da govorite za dispečera hitne pomoći. Odmah ću vas spojiti.“

„Hitna pomoć. Na kojoj adresi su potrebna kola?“

„Digbi kresent 43, Oksford OX2 6TA.“ Frenkov glas zvuči promuklo, nepoznato, toliko drugačije nego inače poslednjih nekoliko meseci.

„Možete li mi tačno reći šta se dogodilo?“

„Moja supruga, Megi, ona je... popila je previše pilula, pilula za spavanje.“

„Odmah šaljemo nekoga. Je li pri svesti, gospodine? Možete li da joj opipate puls? Neki znak da još diše?“

„Ne... Ne znam. Ne mogu da kažem sa sigurnošću.“

„Gospodine, imate li predstavu o tome da li je to bilo namerno?“

Tišina.

„Bilo koja dodatna informacija može koristiti našem timu. Je li vaša supruga nedavno pominjala da ima želju da naudi sebi? Bilo kakve pređašnje depresivne epizode?“

„Pa... reč je... o tome da već neko vreme ne razgovaramo. Hoću da kažem, *ja* nisam razgovarao s njom neko vreme... Prošlo je... skoro šest meseci.“

NJENA ĆUTNJA

Poglavlje 1

Ne postoji ništa što više uznemiruje od bolničke čekaonice. Redovi plastičnih stolica s probranim i jeftinim sedištima, gluvo brujanje aparata za kafu i slatkiše, kolektivni udisaj kada se konsultant sa intenzivne nege pojavi s vestima – uglavnom za nekog drugog – kao da je svaki aspekt smišljen da drži čoveka na ivici. A sve to i pre nego što shvatite zašto ste uopšte tu.

Megi je uvek govorila da je strpljenje *moja* vrlina, kao da su kvaliteti nešto što se može podeliti u braku, zajedno s nedeljnim obavezama. Kao da je gledam kako čeka poruku, imejl ili gosta, dok joj jedno koleno poskakuje po kauču, a drugo počiva umireno pod mojim dlanom dok pokušavam da je smirim. Tako mnogo energije sabijeno je u tako malu osobu. Često sam se pitao kako se do sada nije potpuno iscrpla, brinući za sve i svakoga. Nikad nisam želeo da je promenim, samo sam želeo da je sva ta nervozna energija ne sveže potpuno u čvor koji ni ja ne bih umeo da odvežem. Četrdeset godina imao sam uspeha u tome, a vidite gde smo sada. Nikad nije kasno da se stvari promene.

Iznad moje glave, časovnik ispušta posebno težak otkucaj dok označava pun sat. To što su me ostavili da ovako dugo čekam ne može biti dobar znak. Megi bi to znala. Četiri decenije kao medicinska sestra, sigurno bi sasvim dobro postavila sopstvenu dijagnozu. To i velika količina bolničkih drama kojih se nagledala. „Užasna tahikardija“, rekla je uz veliku sigurnost dok smo sedeli jedno pored drugog na divanu jedne

subote uveče, ispred najnovije epizode, posežući za daljinskim upravljačem i utišavajući zvuk koji se nadmetao s jačinom njenog komentara. „Šteta, tako mlad čovek da bude tako bolestan... Kao da to uvek pogađa te gradske tipove, zar ne? Užasan stres s kojim se nose svakog dana...“

„Profesor Hobs?“ Jedan doktor stoji ispred mene, ispružene ruke.

„Da, da, ja sam“, kažem, ustajući sa svog mesta. Na doktoru uočavam nešto veoma efikasno što zrači, počev od uredno začušljanog razdeljka, pa do sjaja na cipelama. Čak mu je i pločica s imenom savršeno zakačena, paralelno sa šavom ispod džepa na prsima. Odjednom postajem svestan sopstvenog izgleda i nehajno provlačim ruku kroz kosu.

„Ja sam doktor Sing, konsultant zadužen za vašu suprugu. Molim vas, pođite sa mnom.“

Idem za njim kroz dvostruka vrata i u jednom kratkom trenu nadam se da me vodi do Megi. Umesto toga, uvodi me u pomoćnu prostoriju preko puta odeljenja za lobotomiju i osećam kako poslednji talog mog sanjarenja lagano nestaje. Doktor seda za kompjuter i pokazuje mi drugu stolicu dok uključuje mašinu i prelistava gomilu papira na ivici stola. Samostojeći ventilator iza njegovih leđa pomera ivice rasutih dokumenata.

„Izvinite. Malo je toplo danas, a? Nemam pojma kada će to prestati.“

Osećam doktorovu preslabu izjavu u znoju koji počinje da mi se nakuplja ispod pazuha. Nemam dovoljno snage čak ni da prokomentarišem vreme, pa umesto toga spuštam pogled na sopstvena stopala.

Njegov kompjuter budi se uz grgoljive zvuke i tako prikriva moje čudno ponašanje. Posle skoro minut, on izdiše. „Profesore Hobse, preći ću odmah na stvar. Prognoze nisu dobre. Kada je vaša supruga sinoć stigla, njen centralni nervni sistem se gasio. Na sreću, bolničari su uspeali da joj sačuvaju disajnu funkciju, što je odlično s obzirom na to da ne znamo koliko je bila u nesvesti pre nego što je pronađena. Međutim, još je prerano reći kakve posledice može da ima nedostatak kiseonika. Zasad, držimo je u indukovanoj komi. Kada budemo imali jasniju predstavu o nanesejoj šteti, moći ćemo da sagledamo sve opcije, uz vašu pomoć, naravno...“

Sad je na mene red da pričam. Propustio sam dosta toga za proteklih godinu dana, ali još napamet znam znake koji dolaze s tim – upitno podignute obrve, iskrivljena glava, nestrpljivo kašljanje. Doktor se odlučuje za ovo poslednje.

„Ah, profesore Hobse, shvatam koliko ovo može da vam bude teško, ali molim vas, budite uvereni da dajemo sve od sebe da pomognemo vašoj supruzi. U međuvremenu, postoje službe koje su vam na raspolaganju. Naš tim za podršku porodici ima...“

„Nije mi potrebna podrška za porodicu“, ubacujem se, a glas mi je mnogo hrapaviji nego što ga se sećam.

„Pa, da, profesore, slažem se da to nije za sve. Vidim po vašem kartonu da ste imali jedan sastanak s njima. S timom za podršku odavde. Koji nije imao nastavak...“

Podiže pogled s ekrana, a ja posežem za naočarima. Hvatam jedan od ispasanih krajeva košulje i počinjem da razmazujem masnoću po staklima, i uopšte nisam siguran da popravljam situaciju. Taktika izbegavanja, što bi Megi uvek rekla. Bila je u pravu.

„Vidite, nije na meni da vam govorim šta bi trebalo da radite. Ne mogu da vas nateram da ih posetite. Samo, imajte to na umu, profesore. Tu su za vas i dostupni su dvadeset četiri sata dnevno, sedam dana u nedelji. Srećemo se s ovakvom situacijom mnogo češće nego što mislite, a oni su posebno obučeni... Najvažnije je da znate da u svemu ovome niste sami.“

Ironija. Ali to je tačno to. Ja jesam sâm. Mnogo više nego ikad. Mnogo više nego pre Megi, jer kako drugačije možete znati kako je to kad ste sami, ako pre toga ne osetite da ste potpuni?

„Kao što rekoh, nema mnogo toga što možemo da uradimo, osim da nadziremo napredak gospođe Hobs, tako da savetujemo da se vratite kući i odspavate, pojedete nešto. Ako prvo želite da je vidite, možemo vas odvesti do vaše supruge.“

„Da“, mrmljam. „Da, da, moram da je vidim.“

„Profesore, siguran sam da ne moram ovo da ponavljam, ali to činimo sa svim rođacima: vaša supruga je u veoma osetljivom stanju.“

Molim vas, nemojte se potresti zbog njenog izgleda, i ako vas nešto brine, molim vas, nemojte se ustručavati da o tome obavestite mene ili neku od sestara. Zasad je držimo u zasebnoj sobi, ali mnogo je osoblja u njenoj blizini u slučaju da dođe do problema.“

Doktor počinje da ustaje i ja činim isto, znajući previše dobro da mi ovih dana za to treba nešto više vremena, jer ne želim da privučem njegovu pažnju na mojih šezdeset sedam godina više nego što je potrebno. Da li ranije odustaju ako smatraju da ste previše stari? Ako nemate dovoljno ucveljene dece pored sebe? Zbog Megi, nadam se da ne.

Izlazim za doktorom, prolazim pored redova povređenih u pokretu, idem niz hodnik pun praznih invalidskih kolica i užurbanog, uznemirenog osoblja koje se probija kroz beskrajne kompleksnosti rođačkih pogleda. Pitam se koje se još porodice danas susreću s najgorim košmarima. Uskoro, odeljenje sa zavesom nestaje i doktor nas provodi kroz odeljenje intenzivne nege. Iza njega, nalazi se niz vrata, od kojih je na svakim metalna kvaka koju treba pritisnuti.

Megi je iza jednih od njih. Prepoznajem ih po tome što doktor usporava, proverava da li mu je pejdžer tu i gleda levo i desno. Želim da kažem „Ne“ i da ga uhvatim za ruke i držim ga tako kao ukopanog. Ali u čemu je svrha, gledano na duge staze? Ne mogu zauvek da izbegavam ono što sam uradio. Pokušavam da upašem košulju, činim to najbolje što umem, a onda guram ruke duboko u džepove da ih umirim da ne drhte.

Čuje se jedva primetno škljocanje kad gurne vrata obema rukama. Prolazi, pridržava mi ih, samo što su moja ramena šira nego što je mislio i sledi neprijatan trenutak kada moram da se okrenem postrance da bih ušao, sagnem glavu, što i činim, ali ipak uspevam da je udarim o vrh dovratka. Nikad se nisam baš sasvim navikao na to da budem najviša osoba u bilo kojoj prostoriji.

Isprva, pri slaboj svetlosti u sobi, teško je prepoznati Megi. Krevet je uzdignut i okružen čitavim arsenalom neke klepetave mašinerije. Teško je poverovati da njen život sada zavisi od mašine ne mnogo različite od isušivača vazduha koji bih na Megin zahtev dovukao iz podruma, iz zimskog zatočeništva. Prilazim i, dok mi se oči navikavaju na

polusvetlo, osećam kako mi dah zapinje u grlu. Ispuštam ga uz duboki jecaj koji jasno zabrinjava doktora.

„Profesore, mnogo mi je žao...“

„Smem li da je dodirnem?“, pitam, zanemarujući njegovo izvinjenje i prilazeći bliže njoj.

„Da, to je sasvim u redu. Jedna od sestara ubrzo će doći da vam detaljnije objasni procedure koje su uveli. One su prave osobe s kojima bi trebalo pričati o svakodnevnoj nezi gospođe Hobs. Dozvolite mi da vas nakratko ostavim nasamo.“

Načas kao da smo ponovo mladenci, a vlasnici prenoćišta žurno odlaze u slučaju da želimo da zaskočimo jedno drugo pre nego što se vrata zatvore. Dao bih sve da sada mogu tamo da se vratim – Megi divlja i impulsivna, ja previše moralan, čudan, a opet nekako sasvim dovoljan za nju.

Ovde mi deluje još sitnije, naslonjena na te užasne bolničke jastuke. Šake joj počivaju na prekrivaču, nežne kao i uvek, kanila izrazito crvena u odnosu na njene vidljive vene i papirnobelu kožu. Pored kreveta nema stolice. Jasno je da nije predviđeno da ostanem. Kako mogu da je ostavim ovde? Biće toliko preplašena ako se probudi. Uplašena situacijom, sigurno, ali mnogo više činjenicom da nema s kim da razgovara, nikoga s kim može da podeli zapažanja ili bilo koju drugu misao s kojom bi se probudila. Znam da sam izneverio Megi. Znam da joj je bilo potrebno mnogo više od neme zvučne kutije poslednjih nekoliko meseci.

Jedva je dodirujem, kao da pokušavam da ne prepadnem strašljivu komšijsku mačku, a šake su joj tople. Osećaj je užasno neprirodan. Čak i u najtoplijim letnjim večerima, uvek sam mogao da se oslonim na Megi i njene hladne šake koje bi mi posle vožnje biciklom stavila na čelo. Čitav život proveo sam izigravajući ljudske rukavice i vraćajući nešto cirkulacije u njene dlanove. A sad ovo? Potrebni smo jedno drugom. Ali više od toga, odabrali smo jedno drugo, želeli smo jedno drugo – nikad ne znate koliko je to sjajan osećaj sve dok vam ne bude oduzet.

Iza leđa čujem neko komešanje. Okrećem se, lagano, ne prekidajući kontakt s Megi. Sestra je stigla, plave plastične nazuvice na cipelama škripe po linoleumu dok očitava rezultate s ekrana u zadnjem delu sobe.

Nemam pojma koliko se zadržala, ali primećuje kako se osvrćem, a ja osećam da su je možda poslali da me drže na oku.

„Mogu da vam donesem stolicu, ako hoćete?“, kaže mi, jorkširskim akcentom, toplim i ubedljivim. „Sigurno vam ne prija, to silno stajanje.“ Jasno je da je mlađa. Ne može joj biti više od, koliko, dvadeset pet? Posедуje lagani šarm koji je uvek krasio Megi; u isto vreme nekako uspeva i da osvetli i razvedri prostoriju. Sve me to vraća četrdeset godina unazad, na bljuzgavicu, uličnu rasvetu i jedno pijano izdanje „Dobrog kralja Vaclava“, koje predstavlja muzičku podlogu za naš prvi susret.

„Da je donesem?“, govori mi, prekidajući moje putovanje u zakutke sećanja. „Zaista nije nikakav problem, kunem se.“

„Hvala vam. Bio bih vam veoma zahvalan.“

Dobar deo od ova dvadeset četiri sata bio sam dosta pribran, ali ovim pukim izrazom ljubaznosti osećam da sam gotov. Sestra se ubrzo vraća i čak se trudi da mi namesti stolicu. Odjednom se osećam kao počasni gost na najneprijatnijem izletu u životu.

„Kako se zovete?“, pitam, ne trudeći se da pod slabim svetlom odgonetnem ime na pločici, ili da piljim u poprsje druge žene pored bolničke postelje svoje supruge.

„Dejzi“, kaže mi. „Mada nisam toliko delikatna poput cveta, moram priznati.“

Pokušavam da se nasmejem. Čitava donja strana mog lica kao da će pući od tolikog napora.

„Žao mi je, zaista mi je mnogo žao što vidim ovakvo nešto“, kaže Dejzi, primetivši kako uglovi mojih usta polako padaju. Minut, možda i više, oboje gledamo Megi i kako joj se grudi podižu i spuštaju disciplinovano efikasno, dok su joj usne blago rastvorene u postojanom stanju potpune predaje. Sve što se ovde nalazi nije ona. Disciplina, tišina, užurbane sestre koje pružaju ljubaznost kakvu je Megi čitavog života trošila i zbog koje je na kraju kažnjena.

„Možete da pričate s njom, znate“, kaže Dejzi. „Ovde je tako tiho, ljudi se često plaše da govore glasno. Ali morate to da prebrodite. Neka vaša supruga čuje vaš glas.“

Gutam knedlu. Pitam se šta bi Dejzi rekla kad bi znala. Čini se mnogo mudrijom za svoje godine i siguran sam da je videla previše patnji u svom poslu. Ipak, može li da shvati?

Prisećam se dana kada me je glas prvi put izdao. Bio sam tako blizu da priznam šta sam uradio. Video sam posledice kao na dlanu i krivica je bila tako čista, tako snažna da sam znao da moram da kažem Megi. Reči su mi bile navrh jezika, ili sam bar mislio da je tako. Pripremio sam se dok sam na prstima išao ka našoj spavaćoj sobi.

A onda sam zašao za ugao i ugledao je u polutami, kako se s mukom pridiže da uzme čašu vode s ormarića, senka nekadašnje sebe, i znao sam da ne smem da rizikujem i povredim je više nego što je to već bila. Jedva se držala, nisam mogao da joj donosim još loših vesti. Nisam mogao da joj kažem ono što sam morao, jer bi me posle toga ostavila. Svakog dana dok nisam mogao da govorim, u tišini, živio sam s tom krivicom i istim groznim stidom. Gušio sam samog sebe, ali sve je bilo bolje nego pomisao na to da saopštavam Megi šta sam uradio i da je zauvek gubim.

Dejzi se nakašljala da bi me vratila sebi u tu sobu. „Nisam doktor, nemojte me pogrešno shvatiti, ali mogu da kažem šta sam viđala i ponekad pomaže poznat glas, mnogo više nego što to ove cevi mogu. Pacijenti mogu da nas čuju. Glas ih podseća na sve ono dobro zbog čega treba da se probude. Ubrzava im oporavak, znate?“

Ne znam, ali, bez obzira na sve, potvrdno klimam glavom. Vidim koliko joj je stalo do Megi, iako je samo jedna na dugom spisku pacijenata. Dejzi ima krupne prste, duge i debele, ali oni se kreću nežno dok ispravljaju tkaninu ispod Meginog vrata, gde se ona izgužvala ispod cevi. Bio je to jedan od pokreta koje bi Megi najverovatnije cenila.

„Možete da joj saopštite novosti“, kaže mi Dejzi. „Verovatno imate mnogo šta da joj kažete posle čitavog dana. Ili možda postoji nešto što vam je na umu i što želite da joj saopštite?“

„Pa, toga svakako ima.“ Moj pokušaj da zazvučim nehajno zaista i zvuči tako – snebivljivo i usiljeno.

„Molim? Nisam vas čula. Mrmljali ste“, kaže Dejzi, poslednji put gledajući monitore pored Megi i sklapajući tablu.

„Izvinite – da, zaista imam nešto što moram da joj kažem. Nešto bitno. Ne znam zašto joj to nisam ranije rekao.“

I sama ova rečenica dovoljna mi je da me zgazi. Čvrsto pritiskam pesnicu na usta i primoravam se da pogledam Megi pravo u oči. Kako to da nisam shvatio koliko je sitna i krhka postala? Uvek je bila sićušna – čitavih trideset centimetara niža od mene. Prve zime koju smo živeli zajedno nisam mogao da pojmem količinu džemperu koje je morala da navuče na svoje minijaturno telo da bi se uopšte kretala iznajmljenim stanom. Sumnjivo centralno grejanje nije mnogo pomagalo, Megi je skakutala s noge na nogu poput instruktora aerobika, dok sam ja uzalud udarao po prekidačima na ormanu kotla. Vrlo rano shvatio sam da je ona sa sobom nosila sopstvenu toplinu.

„Nije sada vreme da budete preoštri prema sebi. Pomozite Megi da se vrati. Nemojte sve odmah izbrbljati, pazite – ne želite da je preplašite. Svakako ne odmah. Pokušajte da ostanete pozitivni. Podsetite je da je voljena. Pričajte joj o svim onim trenucima kada ste joj to pokazivali.“

Na licu mi se očigledno vidi panika, jer Dejzi spušta ruku na moje rame i suptilnim pritiskom pegla nabore na pamuku moje košulje.

„Ne brinite previše o tome. Samo pričajte s njom. Ne dozvolite da ovo vreme propadne.“